

בסימון: ל"ה בעומר

היליון מס' 184

כניסת שבת:
ירושלים: 18:54
ת"א: 19:09
חיפה: 18:02
באר-שבע: 19:11

יציאת שבת:
ירושלים: 20:11
ת"א: 20:13
חיפה: 20:15
באר-שבע: 20:12

יריית פתיחה / אבישי פרי

***

חג הסוכות תשס"ט. בני ישיבת קרית מלך שבעיר התורה בני ברק מתקבצים למסיבת חג בסוכת ראש הישיבה, הרב שלמה קנייבסקי. הרב שמואל יעקב בורנשטיין, ראש הישיבה, נושא דברים חוצבי-להבות: "בתפילה", הוא אומר, "אנו מזכירים תמיד 'סוכת-שלום'. כלומר חג הסוכות מביא בכנפיו בשורת השלום, בין הגוף לנפש. הסוכה זו המקום בו האדם לא חש את מיצרי הגוף".

בדבריו הוא מביא את נעימת נעים זמירות ישראל, דוד המלך, המביע בספר התהילים את כמיהתו לבוראו בנוסח: "צמאה לך נפשי, כמה לך בשירי". הוי-אומר,

שאף הגוף חבר לנפש ואף-הוא אפוף כמיהה עמוקה לריבונו.

ברוח זו הוא מסביר את העילה שבשמה כותב הרמב"ם כי רק צדיקים ואנשי-מעשה היו מכרכרים בשמחת בית השואבה שנערכה במקדש בחג הסוכות. "בהיות שרק הם אכן העפילו לדרגה הרוחנית של חיבור הגוף והנפש והבאת השלום ביניהם, ומשכך, רק המה אפוא יוכלו לבטא רוח עילאית של שמחה ייחודית זו - של חג הסוכות!". דברי ראש ישיבת קרית מלך.

1. בין השווארמה לבבא-קמא..

מאבק איתנים ניטש ביניהם. אבל לא, לא, תשמעו שם רעמי תותחים ואף לא שריקות פגזים. תכירו את המלחמה בין הגוף לנפש. מלחמה שלא פחותה מזו של המורדים מול כוחות סוריה. אז מהי באמת הדרך להביא שלום עליהם? התשובה בפרשה:

"אם בחוקותי תלכו", מדגישה התורה, "ונתתי שלום בארץ". במובן הפשטני מדברת התורה על השלום בינינו לשכנים העוינים ממדינות ערב. אך דומה, שניתן להעמיק ולשפוך אור נוסף על ההדגש המפורסם כך-כך.

תבינו: "שלום בארץ" - הוא לא רק סיפור ישראלי-פלסטיני. הוא גם סיפור ישראלי-פנימי - בלב כל אחד מאתנו! שכן, כאמור, הגוף החומרי והנפש הרוחנית מתגוששים ללא הרף. הראשון תאב לשווארמה. השני צמא לבבא-קמא.. המאבק הסמוי בין השניים מתנהל בתוכנו יום יום, שעה שעה. לעיתים הראשון יצליח להביס את השני. לעיתים דווקא השני ינחל ניצחון כביר. אז איך באמת יבוא השלום בין הניצים? האמנם יבוא?

"שלום בארץ" - הוא לא רק סיפור ישראלי-פלסטיני. הוא גם סיפור ישראלי-פנימי - אחד מאתנו!

השבוע בגיליון:

4

במירון בוערת אש: אבישי פרי מתאר בשר

פרוד הכניס ספר תורה: רבה של ביריה משחזר

3
2
"הסכם שלום" ישראלי: הסיפור המלא

הפרעת ה'בהלה': כל הפרטים על הפרעה החדשה!

3
5

הגיליון יוצא לאור על-ידי מכון "בלבבי" - יהדות מלב אל לב

גיליון "פרשת השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אבישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא': 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל': 0527697719

1

את הגיליון שלפניכם, ניתן לקבל מידי שבוע בדיוור מייל בשליחת מייל אל: abyisrael@gmail.com

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

***

בפרשתנו מדריכה אותנו התורה האיך מביאים לשלום המיוחל בין הגוף לנפש:
"אם בחוקתי תלכו".

השלום בין הארציות - החומריות, לבין הרוחניות העליונה תבוא באמצעות
שעבוד הליכות החיים לאידיאלים רוחניים. כלומר: הפחת חיות רוחנית בארוחת
בוקר או צהריים, בדמות הכרה כי אלו באים כדי להעניק לנו הכוחות להתפלל או
לקיים מצוות.

כאשר חיי החומר נהפכים למנוע אנרגטי לחיי הרוח, הרי שחומריותם האפרורית
מתמוססת ונעלמת. הם כבר בחיק הרוח הנעלית.

בהחלט. ידוע לנו כי עבודה קלה היא לא. כשאדם נוטה לבליסת מאכלו, לעיתים
שוכח מערכיו. כעת הגוף כובל אותו במסורותיו האדוקים. אך לא. אם רק יחפוץ,
בהבזק של מחשבה, יכול להפוך את ההיבט ב-180 מעלות.

כך יהפוך ממגושם צונן ליהודי חם.

וכך יבוא השלום בין הגוף לנפש. כי הגוף נרתם ומגויס עבור הנפש. "שלום
בארץ".

***

דוד המלך, כמשל.

לא רק בנעימה הנזכרת, ניכרת כמיהתו לקדש את החומר ולהציב אותו תחת
מטריית הרוח. המדרש מספר, כי מתכנן היה דוד לצאת לשוק זה ולשוק אחר, אך
רגליו באורח אינסטינקטיבי היו מובילות אותו אל בית המדרש.

במושכל ראשון, קשה הייתה על דוד הפרידה מבית המדרש. אך במבט שני,
מעמיק וחודרני יותר, ייתכן שניתן לבאר זאת בדרך אחרת:

היה הולך דוד ברחוב, פוסע לאיטו אחוז שרעפים בהגיוני תורתו. לפתע, פגש
בחנות זו או בחפצים אחרים. מיד היה תר אחר טיבם ההלכתי, ושוב רגליו היו
משיבות אותו אחורנית - אל הספרים האהובים.

כשדוד המלך צעד ברחוב, נעץ עיניים תורניות בכל דבר שצדו עיניו. השוק בעיניו
היה אפוא עוד פתיחת כר נרחב לדיוני בית-מדרש.

כי אכן, "צמאה לך נפשי - כמה לך בשרי".

תורה ועבודה?

בגמרא (ברכות לה, ב) מובאת
תהייתו של רבי שמעון בר יוחאי: אם
יחרוש אדם בשעת חרישה ויקצור
בשעת קצירה, "תורה מה תהא
עליה?". מכך הוא מסיק שעל האדם
להקדיש את יומו ללימוד התורה.

האדר"ת, אחד מגדולי ירושלים, תמה
היה (בחיזושו שנמצאים בכתב-יד):
האיך סתרו דברי רשב"י דבריו
הנהירים במנחות (צט, ב) שם הוא
קובע ברורות כי ניתן לקיים מצוות
"לא ימוש ספר התורה הזה מפיו",
באמצעות קריאת שמע שחרית
וערבית, משמע שאין כלל חובה
להגות יומם ולילה בתורה לעוסק
בפרנסתו!?

ולכאורה היה נראה ליישב בדרך זו:
שונה היא ההוראה ליחיד מההוראה
לציבור. לשון הגמרא במנחות מורה
כי מדובר בהוראה ליחיד ש- אילו
קרא קריאת שמע יצא ידי חובתו
בלימוד התורה. אולם השאלה
שרשב"י מצבי בגמרא בברכות הינה
בפני הציבור כולו: "תורה מה תהא
עליה?", כלומר: התורה צריכה
שתילמד, וההוראה לעם היא לא
להפסיק מלימוד התורה.

הדברים יובהרו לאור יסוד שחידד
באוזנינו בעבר, רבי יצחק אזרחי,
מראשי ישיבת מיר, כי לשון זה של
הגמרא מדבר על מצוות לימוד
התורה שיש מבחנת התורה בעצמה.
היינו - שמלבד החובה על האדם
ללמוד התורה ישנה חובה מבחינת
התורה שתילמד כל העת.

ומכאן, שניתן אפוא להבחין ולומר,
שהמצווה שתילמד התורה הינה
מצווה שמושתת על הציבור כולו
ככלל, וכלשון חכמינו "לא ימוש",
אולם המצווה שהאדם ילמד מושתת
על היחיד והיא תלויה אפוא
בנסיבותיו האישיות, ואילו באמת
אנוס, בהחלט יוכל לקיים חובתו זו
באמצעות קריאת שמע שחרית
וערבית.

לאן?

שאון החיים מסחרר. החיים סואנים ומכניסים את עוברי-האורח למרוץ היסטרי כמעט. אנשים נחפזים בבהלה. לאן?

"והפקדתי עליכם בהלה", מתריע הקב"ה בפני אלו שלא ילכו באורחות התורה.

"בהלה", מסביר רבי זלמן סורוצקין, מהמנהיגים החרדיים הבולטים בעידן קום המדינה, "היא הפרעה שלוקה בה הדור האחרון".

"אנשים אפופי מתח ולחץ על לא-דבר. הם אצים רצים אל הלא-נודע..".

אילו תעצור איש-רחוב ותשאל אותו בכנות להיכן אץ לו? הוא לא ידע להשיבך כיאות. הלא את מלאכתו כבר סיים ולאן נחפז לו? אלא שהפרעת ה'בהלה' השתלטה עליו.

אז כדאי שנשאל גם את עצמנו: לאן אנחנו רצים, למען השם. לאן?

לאלוקים פתרוניים.

נקודה טובה.

הכנסת ספר-תורה ב'בית העם'

הרב אליהו ביטון, משמש רב אזור מרום הגליל - בכללו מושב מירון. במהלך שיחה שערך עם כותב השורות בעבר, שח:

"במשך כהונתי, אני נפגש בישובים וקיבוצים רבים ומתוודע למונח האחר של עם ישראל חי".

למשל, היכן?

בקיבוץ פרוד הבלתי-דתי בעליל השתתפתי בהכנסת ספר תורה ל'בית העם' שבטבורו של הקיבוץ. בהגיעו למקום, הניחו את הספר תורה היה מונח במרכז הבמה, ההמונים מקפצים לפניו. ולבסוף, התכבדו הרבנים לשאת שם דברי תורה. זה היה מחזה מרגש מאוד, שיש בו אמירה של 'יתרון האור מן החושך', אומר הרב ביטון בהתרגשות ניכרת.

במירון בוערת אש/ אבישי פרי

אבישי פרי, נסחף לריקים הסוערים בהילולת הרשבי במירון. הרשמים לפניכם:

אש יוקדת שם בראש מירון ההר הלבבות הולמים, איש אדיש לא נותר אווירה של חג באוויר אפילו להי של ילד ה'הלאקה' יהוויר

ריקודים עזים, עד כלות הכוחות השמל של כמיהה, ודמעות לחות הלב גואה, מתרונן הנשמה שלי בוערת, על הרגע הזה, אין

ובשעת דמדומי בוקר, עוד לא שמש, העיניים טרוטות, מהפשות רוח לממש הצלמים מתקתקים, וקרן שמש מפציעה רוצה אני, כמה רוצה, זוהר ששערי יבקיע

לימד אותי רבי שמעון, כי בשעת הדחק, גם ליבי ירון, גם אם התחושה קשה וקדורנית, הלב שלך פנימה, הוא שבהוד החנית

ואדם, ליבו זוהר, רוצה רק טוב לעיתים רק מושכו היצר לעבר ביב של אוב יהודי, הוא נשמה, קורא איש הנסתרות, מהלחל אל ליבר, מבקש לבחון הצפונות

והעם היהודי נודב משקה, משפיע, מחובר הוא לרבי שמעון, ובכך הוא מריע, שפע עד בלי-די ימלא את הציון ובתחינה, אלוקים, כי את בנך חן

לא איש כיפה דווקא יגיע בשער גם מי שכיפת שמיים לראשו, לכאן נמחר כי הלב היהודי לא דעך ולחו לא נס ולכן, כל איש, לכאן באהבה נכנס

והר מירון כולו עשן כאש הכבשן הלבבות רוטטים, כמו היה להם לכך חיישן תנומה לא נותנים אנשים לעפעפיהם האוהלים ריקים, באוהל הציון יהיבהם

הבט נא אלוקים, צפה על מירון ראה את השמחה ואת הרון סייע לבניך להזהיר בזהר נועם את הדמעות לקט, כדי שכבר יעבור זעם!

כי כדאי הוא, כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק והחרון

המכתבים נחשפים

מכתבי התשורה לבר-מצווה * המכתב אודות ניקיון ציון שמעון הצדיק * בת"ת 'ויאמר יצחק' * תגליות מרתקות שלא נחשפו מעולם מתוך ספר "עבדך בן אמתך" על דמותו של הרב יעקב יוסף זצ"ל הי"ל בקרוב * טעימה

"נטע שעשועים, עדיו לגאון"

ביום כ"ג אדר תש"כ, נכנס הילד השקדן יעקב יוסף בנועם עול המצוות. כה כותב ראש הישיבה דפורת יוסף, חכם יהודה צדקה זיע"א, במכתב שמצרף ל"שי בר מצווה" שהוא מעניק לחתן:

"להבחור הנעים נטע שעשועים עדיו לגאון, פרי הילולים, כה"ר יעקב נ"י, בן ידידנו הרב הג' המפורסם לש"ט ולתהילה, כמוהר"ר הגאון ר' עובדיה יוסף שליט"א חבר הרבנות ירושלים. יהי רצון שתעלה במעלות התורה והיראה, כשאיפת הוריק היקרים וכשאיפת ידיך. מאת משפחת יאודה שי צדקה"

"לפעול בתקיפות נגד מפגעים אל"

משראה רבינו כי ניכרת אזלת-יד בנושא ניקיון ציון שמעון הצדיק, הוא משגר מכתב בתאריך ט"ז חשוון התשע"ג, ליו"ר המרכז הארצי לפיתוח המקומות הקדושים, ר' יוסף שווינגר. לפניכם הציטוט:

"הנדון: ציון קבר התנא האלקי שמעון הצדיק זיע"א.

"אחר דרישת שלומו הטוב, פונה אני אל כבודו בבקשה לאכוף את איסור האכילה והשינה בציון שמעון הצדיק זיע"א.

"לאחרונה, למרות הוראות הרבנים חלה לצערי התרופפות באיסור החמור לבזות את המקום הקדוש בשינה בציון הקבר ובהכנסת העוגות, שתיה, ואף שתיה חריפה.

"וכמתפלל קבוע בציון שמעון הצדיק עד אני מכלי לראשון לזוהמה והלכלוך הנותרים לאחר שאנשים חסרי אחריות לא נשמעים להוראות רבני המקום ועורכים במקום סעודות מה שמושך למקום זבובים ועכברים וכדי בזיון וקצף. מפגע נוסף הינו חסרי בית המתמקמים במערת הציון וישנים שם כאשר ריח רע נודף מגופם ונחירותיהם מפריעות למתפללים ומיותר לציין שנוכחותם מבריחה מתפללים ואהה אנו באים.

"על כן פונה אני אליך בכל לשון של בקשה לדאוג לשילוט מתאים בנושא ולאכיפת הסדר הציבורי במקום ולהורות לממונה על הציון הרב נוריאל חנניה שליט"א לפעול בחקיפות כנגד מפגעים אלו

בברכת התורה

יעקב חי יוסף"

בת"ת 'ויאמר יצחק'

שנת תשמ"ג. תת"ם בודדים שימשו אז את בני ירושלים הספרדית. ת"ת נוסף היה אפוא מצרך מתבקש לרווחת בני התורה הירושלמים. אז אזר רבינו חלציו וייסד את ת"ת 'ויאמר יצחק' ע"ש הגה"ק רבינו יצחק בן וואליד זיע"א יחד עם הרה"ג רבי שאול אדרי שליט"א.

שח הרב אדרי: "מעורב היה רבינו ברישום התלמידים. היה נוקש בדלתות התושבים ומלקט בניהם לת"ת החדש שנפתח. הוא שימש כחבר הוועדה הרוחנית, לצד הגאונים, חכם משה צדקה שליט"א, ראש ישיבת פורת יוסף, רבי יצחק כהן שליט"א, רב שכונת שמואל הנביא ורבי יעקב שכנזי שליט"א, מו"צ שכונת בית ישראל".

גדולי ישראל רבים עמדו מאחורי הת"ת בכל לב בימי חיתוליו. באירועים שונים שנערכו באולם הת"ת, השתתפו, בין היתר: מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל, חכם מרדכי אליהו, חכם מנצור בן שמעון, חכם בן ציון אבא שאול, חכם שבתאי אטון, ועוד גדולי תורה.

לצד מחנך כיתה ח', רבי אליהו שרגא שליט"א, מסר רבינו שיעור שבועי בהלכה לבני כיתות ז' וחי.

השיעורים הודפסו מידי שבוע כדף קשר. לאחר תקופה, נכרכו כאחד יחד ויצאו לאור כספר. הוא שוגר לעיריית ירושלים לתחרות פרס ירושלים לספרות תורנית. שיעורכת מידי שנה, ולמרות שחזותו החיצונית העידה בו כי לא מדובר בספר שגרת, אלא בכריכה לדפי קשר, נאותה לקבלו, ולבסוף אף זכה רבינו בעטיו לפרס ירושלים.

בגיליון פנימי הנושא את השם 'שיח יצחק' ש"ל ע"י תלמידי הת"ת לקראת הג השבועות תשמ"ג, הם מקיימים דאיון קצר עם רבינו, בנושא מהות חג מתן-תורה. "לקראת הראיון השני התרגשנו פחות והתנהגנו כמרואינים מנוסים", מציינים המראיינים הצעירים. "הסיבה היא, שזכינו שהרה"ג יעקב יוסף שליט"א הוא מורנו ורבינו ומעביד לנו שיעורים בהלכה אחת לשבוע". בדבריו הקצרים עומד רבינו על מהות החג, שהיא עסק התורה, ובדבריו מדגיש רבינו את חשיבות ניצול ליל החג הקדוש ללימוד התורה, תוך שהוא מבהיר שיושב בטל, כיושן דמי.

ממשיך הרב אדרי ומספר: "מהמורות רבו נתגלעו בדרך למשכן הקבע של הת"ת, עיריית ירושלים דאז סירבה להקצות לו מבנה הולם, כנדרש. רבינו, מורה דרכו של הת"ת, הורה לבטל יום לימודים ולהפגין מול העירייה. "ביטולה זוהי קיומה", הטעים.

ומשנודעה לו בשורת הקצאת משכן הקבע לת"ת, שמח שמחה גדולה. אולם, לא נרגעו גורמים בעירייה, ועדיין חמדו את אולם בית הספר רחב-הידיים, בבקשם ליטול מעמנו האחיזה בו. רבינו הציע לערוך בו מעמדי סליחות לרבים וכך לא יגעו בו זרים.

"היה מדהים לראות את מסירותו העצומה של רבינו לת"ת", נזכר הרב אדרי בהתרגשות. "הצענו לו לקחתו מביתו לסליחות עם רכב. אלך ברגל, הודיע. ברוב רגישותו העדינה, לא רצה שיהיה עול עלינו". כיום נקרא הת"ת בשם 'במסילה נעלה'.

פרסום ראשון!